

Recés Setembre 2018

Per a parar, pensar i aixecar la mirada enmig de les tasques ordinàries
La llibertat és fonamental per a crear els fonaments de la verdadera oració

Comença una nova aventura

“Procurem oferir la oració i penitència que el Sant Pare ha demanat a tots en la seva recent “Carta al Poble de Déu”. Estimem més i més l'Església i al Sant Pare. Ens pot ajudar recordar que l'Església no és solament el conjunt dels homes i dones que en hem incorporat a ella sinó sobretot, com explicava Sant Josepmaria, és

«Crist present entre nosaltres; Déu que ve devers la humanitat per salvar—la cridant—nos amb la seva revelació, santificant—nos amb la seva gràcia, sostenint—nos amb la seva ajuda constant, en els petits i grans combats de la vida diària.» (És Crist que passa, n. 131).”

Temes que es tractaran avui:

1. Lluita interior. El perill de la tebiesa.
2. La virtut de la fortalesa: resistir en el bé.
Paciència, amb nosaltres i els demés.
3. Correspondència a los dons rebuts.

Alguns punts de Forja de Sant Josepmaria per llegir i meditar:

62. No s'ha limitat pas el Senyor a dir-nos que ens estima: sinó que ens ho ha demostrat amb les obres, amb la vida entera. —I tu?

66. Déu meu, ensenya'm a estimar! — Déu meu, ensenya'm a pregar!

73. L'oració —recorda-ho— no consisteix a fer discursos bonics, frases grandiloqüents o que consolín...Oració és a vegades una mirada a una imatge del Senyor o de la seva Mare; d'altres vegades, una petició, amb paraules; unes altres, l'ofertament de les bones obres, dels resultats de la fidelitat... Com el soldat que fa guàrdia, així hem d'estar nosaltres a la porta de Déu Nostre Senyor: i això és oració. O com el gosset, que s'ajau als peus del seu amo.

—No et faci res de dir-li-ho: Senyor, aquí em tens com un gos fidel; o millor, com un ruquet, que no tirarà guitzes a qui l'estima.

81. Has de ser constant i exigent en les teves normes de pietat, també quan estàs cansat o se't tornen àrides. Persevera! Aquests moments són com els pals alts, pintats de vermell que, en les carreteres de muntanya, quan arriba la neu, serveixen de punt de referència i assenyalen, ¡sempre!, on és el camí segur.

Moment de reflexió personal La pau, conseqüència de la lluita interior.

Per estimar de veritat és precís ser fort, lleial, amb el cor fermament ancorat en: “la pau us deixo, la pau us dono” (Jn 14,27).

- Demano a Déu que em doni la seva pau? Me n'adono que la supèrbia, la superficialitat, l'estretor de cor engendren tristesa?
- Sóc forta per a perseverar en les meves determinacions?
- Me n'adono que l'amor comporta sacrifici i renúncia i a la vegada, m'omple de felicitat, ja que omple d'alegria als que estan al meu voltant?

“La paciència és aquella virtut que ens ajuda a esperar i gràcies a la qual els cristians podem ser sembradores de pau i alegria, ja que conservem la serenitat en els moments difícils i la transmetem a qui ens rodeja” (Sant Pare Francesc)

- Camino amb decisió pel camí que Déu em va mostrant en la oració i en la direcció espiritual, i en totes les circumstàncies d'ela meva vida? Plantejo la meva vida amb la conseqüència de que Déu em vol per a alguna cosa? Decideixo rebutjar les ocasions de pecat, ajudada per la Gràcia de Déu?
- El fill pròdig fou humil: “M'aixecaré i aniré .a buscar al meu pare i li diré: ”Pare, he pecat contra el cel i contra tu” (Lc 15, 18). Busco humilment la mà de Déu, si tinc la desgracia d'allunyar-me d'Ell? Me n'adono que la supèrbia és el gran obstacle per a ser fidel als meus compromisos cristians? Dono excessiva importància a les meves derrotes a la vida interior?

Maneres concretes per a viure la fortalesa:

- Cuidar la puntualitat
- Ajudar a la gent que tinc al meu voltant
- Somriure sense queixar-me
- Saber exigir amb afecte
- No deixar per a més tard el que no em ve de gust fer ara

